

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3798/06
18.10.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Драгана Скока и Душанке Марјановић, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Миланком Алкалај, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, ради поништаја решења Команде војног округа Београд, Уп-2, број: 116/2006 од 15.06.2006. године, у предмету признавања службења војног рока и превођења у резервни састав ВСЦГ, у нејавној седници већа одржаној дана 18.10.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА И ПОНИШТАВА решење Команде војног округа Београд, Уп-2, број: 116/2006 од 15.06.2006. године.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења КВОд -а Београд - 1 Уп-1 број: 439-2/2003 од 01.11.2005. године, којим је одбијен његов захтев за признавање службења војног рока и превођење у резервни састав ВСЦГ у периоду од 25.07.1994. године до 05.05.1995. година у ВП 9189 Вуковар, сходно члану 264. став 3. и члану 315. став 1. Закона о Војсци Југославије.

Тужилац тужбом у управном спору оспорава законитост решења туженог органа због непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, указујући да испуњава услове прописане одредбама члана 305. у вези са чланом 315. Закона о Војсци Југославије за превођење у резервни састав. Наводи да је тужени орган приликом одлучивања о тужиоцевој жалби донео оспорено решење које је засновао само на податку да ВП 9189 Вуковар у спорном периоду није била у организацијском саставу бивше ЈНА, нити у ВЈ, занемарујући при том остале одлучне чињенице, које су биле од значаја за одлучивање, а које су утврђене у поступку проведену пре доношења оспорног решења, и то: да је тужилац лице које је пре него што је стекло држављанство СРЈ - СЦГ и Републике Србије одслужило војни рок у држави у којој је живео; да је двојни држављанин; да је извршавао све законом прописане обавезе из Закона о војсци и да је навршио 27 година живота. Наводи да је погрешно примењена одредба члана 305. став 1. Закона о Војсци Југославије, којом је регулисано питање упућивања на одслужење војног рока двојног држављанина у складу са Законом о Војсци Југославије. Сматра да је тужиоца требало ослободити обавезе службења војног рока по службеној дужности одмах по увођењу у војну евиденцију, с обзиром да у конкретном случају нису испуњени законом прописани услови за упућивање тужиоца на службење војног рока, као двојног држављанина, који стално живи у СЦГ, и да је у овом случају требало применити одредбу члана 307. став 1. тачка 2. Закона о Војсци Југославије, којом се регулише питање војне обавезе. Напомиње да околност, што је тужилац, као неука странка, захтевом тражио признавање службења војног рока не чини правну сметњу да се донесе решење о ослобађању војног рока, јер је надлежни орган био дужан да по службеној дужности донесе такво решење. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено и првостепено решење и обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове спора.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да у свему остаје при наводима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да Врховни суд Србије тужбу одбије као неосновану.

Оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Из списка предмета произлази да је првостепеним решењем КВОд-а Београд - Уп-1 број 439-2/2003 од 01.11.2005. године, одбијен тужиоцев захтев за признавање службења војног рока и превођење у резервни састав ВСЦГ у периоду од 25.07.1994. године до 05.05.1995. године у ВП 9189 Вуковар, сходно члану 264. став 3. и члану 315. став 1. Закона о Војсци Југославије. Првостепени орган поступајући по тужиоцевом захтеву, затражио је по службеној дужности, обавештење које се односи на околност да ли је ВП 9189 Вуковар била у организационом саставу бивше ЈНА или Војске Југославије, и том приликом је од Министарства одбране, Сектора за људске ресурсе, Управе за обавезе одбране обавештен актом инт. бр. 2421-2 од 07.06.2006. године, КВОк Београд, да ВП 9189 Вуковар није била у организацијском саставу ЈНА нити ВЈ у спорном периоду, због чега је одбио тужиоцев захтев као неоснован. Тужени орган поступајући по тужиоцевој жалби, изјављеној против првостепеног решења, донео је другостепено решење, позивајући се на одредбе члана 264. став 3. Закона о Војсци Југославије, члана 315. став 1. тачка 1. и члана 360. став 4. овог Закона, наводећи да је првостепени орган поступио по службеној дужности, које је одбио као

члана 300. став 4. истог Закона налазени да је првостепени орган правилно одлучио, када је одио као неоснован тужиочев захтев за признавање службења војног рока и превођења у резервни састав у ВСЦГ у наведеном периоду, прихватајући при томе, као правилне разлоге наведене у образложењу ожалбеног решења.

По налажењу Врховног суда Србије, основано се тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца.

Према одредби чл. 305. став 2. Закона о Војсци Југославије («Службени лист СРЈ», бр.67/93...3/2002), регрут који, осим југословенског држављанства има и страно држављанство, а служио је војни рок у иностранству, као и регрут који, осим југословенског држављанства има и страно држављанство, а није служио војни рок и стално живи у иностранству упућује се на служење војног рока, ако лично захтева, о чему одлуку доноси начелник Генералштаба, а према одредби члана 315. тачка 2. истог Закона, резервни састав Војске Југославије чине војни обвезници, који су, по одредбама овог закона, регулисали обавезу службења војног рока на други начин, ако су оцењени способним или привремено способним за војну службу.

У конкретном случају нису спорне одлучне чињенице које су од утицаја на доношење законите одлуке у овој правној ствари. Наиме, у проведеном поступку неспорно је утврђено да је тужилац двојни држављанин, јер поред држављанства Државне заједнице Србије и Црне Горе има и држављанство Републике Хрватске, да није одслужио војни рок у ВСЦГ и да је дао изјаву да не жели да служи војни рок у Војсци Југославије, да је пред надлежним органима СРЈ обавио обавезне лекарске прегледе при чему је решењем регрутне Комисије Војног одељења Вождовац, Пов. бр. 584/02 од 13.12.2002. године, оглашен ограничено способним за војну службу, да је рођен 22.07.1977. године, да је одслужио војни рок у Вуковару у периоду од 25.07.1994.године до 05.05.1995. године да је поднео захтев за признавање службења војног рока, да је уз поднети захтев приложио фотокопију војне књижице.

Имајући у виду утврђене релевантне чињенице, које су иначе неспорне, правилном применом наведених одредаба члана 305. став 2. и члана 315. тачка 2. Закона о Војсци Југославије, тужени орган ће у поновном поступку донети правилну и закониту одлуку, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против првостепеног решења.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је применом одредбе члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима («Службени лист СРЈ», бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

Врховни суд Србије није посебно одлучивао о тужиочевом захтеву за накнаду трошкова спора од стране туженог органа из разлога што је одредбом члана 60. Закона о управним споровима прописано да у управним споровима свака странка сноси своје трошкове.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 18.10.2007. године. У. 3798/06

Записничар, Председник већа-судија

Миланка Алкалај, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ